

Oppepper

Ik wil U niet belasten

Er liep eens een boer over een stoffige landweg met een grote zak graan op zijn schouders. Gelukkig voor hem stopte er een man met een paard en wagen die de arme man wel een handje wilde helpen. “Spring maar op de bok,” zei hij tegen de boer, die verheugd op de kar klom. Maar de zak hield hij nog steeds stevig op zijn schouders gedrukt. “Zet die zak toch neer,” zei de man op de bok, tegen de boer die met lege ogen voor zich uitstaarde en bijna bezweek onder het gewicht. “Nee,” zei de boer. “U bent zo vriendelijk om mij een lift te geven. Dat is genoeg. Ik wil u niet ook nog eens met mijn graan belasten.”

Als de lasten u drukken en u vermoeid bent, kom dan bij Mij. Ik zal u rust geven.

-Mattheüs 11:28

Waarom is het eenvoudigste in het leven van een Christen nou juist het moeilijkst? Waarom zou ik werken bij een flakkerend kaarslicht terwijl ik op een knopje kan drukken om het elektrische licht aan te doen? Natuurlijk doe ik dat niet. Zo dwaas ben ik niet. En toch zijn er plaatsen in mijn leven waarop ik dat wel doe, en dan in bijzonder in mijn leven en wandel met God. In ons geestelijk leven hobbelen we maar voort met de armzalige primitieve voorzieningen van een zwakke menselijke natuur, terwijl we de oneindige macht van God tot onze beschikking hebben. Er is geen omstandigheid in het leven van een mens die wordt vergeten door de allesomvattende liefde van onze Vader in de hemel. Toch kruipen we het meest van de tijd rond over de weg van het leven met lasten op onze ruggen die te zwaar voor ons zijn en die Hij zo graag voor ons wil dragen. Hij heeft ons ook dringend gevraagd om ze aan Hem toe te vertrouwen. Waarom doen we dat dan niet?

Het zou zo makkelijk moeten zijn, zo aantrekkelijk, zo opwindend om met God te praten; een gesprek met Jezus aan te gaan. Maar toch is gebed het meest verwaarloosde goed van alle Christelijke bedieningen. Het is een inspanning in het leven van een Christen die het oppervlakkigst is, die vaak afgegraffeld en regelmatig zelfs maar overgeslagen wordt. Waarom is dat toch?

Misschien is het omdat het zo makkelijk is, zo eenvoudig. Alleen maar knielen aan je bed of waar dan ook, en met de overgave van een kind en hetzelfde onbevangen geloof, alle vragen en problemen en noden bij de Vader achterlaten! Wat een moeite zeg, om je even te ontspannen, even een uurtje of zelfs maar een half uurtje uit te trekken om te ontsnappen aan alle drukte van ons dagelijks leven en ons op te sluiten om even stil te zijn in Zijn gezelschap!

Wat moeilijk om ons te ontdoen van onze wereldwijsheid, onze zelfabsorptie en ons zelfbewustzijn en het voortdurende gevoel dat we zelf al die verantwoordelijkheden en zorgen moeten dragen!

Wat een onmogelijkheid om weer een kind te zijn en met een lange, diepe, tevreden zucht alles onbezorgd aan Zijn voeten achter te laten met de verzekering dat Hij om ons geeft en dat Hij degene is die alles regelt.

Heer, help ons toch om eraan herinnerd te worden dat we al onze lasten bij U moeten leggen in eenvoudig, gebed.

Naar een artikel van A. Stuart M' Naim.

